

Sygn. akt V K 255/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Dorota Scott - Sienkiel

Protokolant – Marta Kornacka

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 r., na rozprawie

sprawy **K. F. (1)**

urodzonego (...) w G.

syna L. i B. z d. B.

oskarżonego o to, że: w dniu 10 października 2016 r. w K. w celu użycia za autentyczny dokonał podrobienia dokumentu w postaci oświadczenia o przyjęciu mandatu karnego za popełnione wykroczenie z art. 92a kw poprzez podrobienie podpisów L. F., a następnie przedłożył dokument jako autentyczny w postępowaniu Głównego Inspektoratu Drogowego z siedzibą w R. i w ten sposób stworzył fałszywe dowody kierując przeciwko wymienionemu ściganie w zakresie ujawnionego wykroczenia

tj. o czyn z art. 235 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. Oskarżonego **K. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 235 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 255/16

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. F. (1) jest mieszkańcem K.. W dniu 24 sierpnia 2016r. jechał pojazdem marki (...)o nr rej. (...), stanowiącym wcześniej własność jego ojca L. F., który zmarł w dniu 28 sierpnia 2015r. Przejeżdżając przez W. drogą krajową nr (...) o godz. 7:50, K. F. (1) popełnił wkroczenie drogowe, polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości o 25 km/h, co zostało zarejestrowane przez stacjonarne urządzenie rejestrujące. W toku prowadzonych czynności w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego ustalono, że właścicielem pojazdu jest L. F., zamieszkały w miejscowości K., ul. (...) i z tego powodu na adres zamieszkania L. F. wysłany został raport z urządzenia rejestrującego wraz z drukami oświadczeń. Korespondencję w dniu 10 października 2016r. odebrał K. F. (1), który tego samego dnia wypełnił oświadczenie nr 1 oraz podpisał się imieniem i nazwiskiem swego ojca L. F.. W oświadczeniu tym zawarta była zgoda na przyjęcie mandatu karnego za wykroczenie określone w art. 92a kodeksu wykroczeń w wysokości 100 złotych, co skutkowało jednocześnie przypisaniem 4 punktów karnych. Nadto K. F. (1) wypełnił drugą stronę druku, podając

dane L. F. i podpisując się pod nimi jego imieniem i nazwiskiem. Wypełnione oświadczenie odesłał do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego K. F. (k. 60-60v, 29), zeznania świadka J. G. (k. 19-21), zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z załącznikami (k. 2-8), odpis aktu zgonu L. F. (k.34).

Oskarżony K. F. (1) w toku rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie przemyślał swego zachowania, jednak nie miał zamiaru nikogo oszukiwać, czy wprowadzać w błąd. W oświadczeniu miał wpisać dane właściciela pojazdu, więc podał dane ojca. Wypełnił to oświadczenie i wysłał. Nie chciał robić kłopotu, chciał tylko przyjąć ten mandat. Wskazał również, że jego ojciec zmarł, zaś postępowanie spadkowe nie zostało jeszcze przeprowadzone, zdarzało się więc że dokonywał za ojca wiele opłat. Oskarżony podał również, że stawiał się w Inspektoracie, żeby wyjaśnić zaistniałą sytuację. Nie przyszło mu na myśl, że zrobił coś niewłaściwego. Podał, że bardzo żałuje, tego co zrobił. (wyjaśnienia oskarżonego K. F. k. 60-60v, 29).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom K. F. (1) w zakresie, w jakim twierdzi, że nie działał z zamiarem wprowadzenia w błąd Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Zwrócić należy uwagę, że przesłany na adres zamieszkania L. F. druk zawierał trzy rodzaje oświadczeń.

Oświadczenie nr 1 wypełniane jest przez osobę, która kierowała pojazdem w chwili wykroczenia. W przypadku tego oświadczenia, kierowca pojazdu może odmówić przyjęcia mandatu - wówczas kierowany jest przeciwko niemu do sądu wnioski o ukaranie lub wyrazić zgodę na przyjęcie mandatu – w takim przypadku następuje ukaranie mandatem i przypisanie punktów. Konieczne jest również wypełnienie części B druku ze swoimi danymi i złożenie pod nimi podpisu. W tym konkretnym przypadku kierowcy pojazdu za popełnienie wykroczenia z art. 92a zaproponowany został mandat w kwocie 100 zł oraz 4 punkty.

Oświadczenie nr 2 wypełnianie jest przez właściciela (posiadacza), który wskazuje komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Właściciel (posiadacz) auta wskazując, że ktoś inny prowadził należący do niego pojazd, podaje jednocześnie dane tej osoby (wypełniając część B druku).

Oświadczenie nr 3 wypełnianie przez właściciela (posiadacza), który nie wskazuje komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. To oświadczenie wypełnia właściciel (posiadacz) w dwóch sytuacjach: jeśli odmawia wskazania osoby, która prowadziła jego pojazd i jednocześnie odmawia przyjęcia mandatu (wówczas kierowany jest przeciwko niej do sądu wnioski o ukaranie) oraz gdy odmawia wskazania kierowcy pojazdu i wyraża zgodę na przyjęcie mandatu. W tym konkretnym przypadku zaproponowany został mandat w wysokości 500 złotych i jednocześnie wykroczenie nie miało być punktowane.

K. F. (1) wypełnił oświadczenie nr 1 czyli to, które wypełnia osoba kierująca pojazdem w chwili popełnienia wykroczenia. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, że to on jechał w dniu 26 sierpnia 2016r. samochodem marki (...) o nr rej. (...) a nie ojciec, który zmarł rok wcześniej. Mógł oczywiście wypełnić oświadczenie nr 1, ale tylko podając swoje dane, a tym samym wskazując siebie jako sprawcę wykroczenia i podpisując się swoim imieniem i nazwiskiem. Oznaczałoby to jednak wówczas, że musi nie tylko uiścić mandat w kwocie 100 złotych, ale też przyjąć 4 punkty. Tymczasem wskazanie ojca, jako sprawcy wykroczenia, gdyby okazało się skuteczne, zwolniłoby K. F. (1) od przyjęcia punktów karnych na swoje „konto” i tym się kierował się oskarżony podrabiając dokument.

Powyższe świadczy o tym, że oskarżony przed wypełnieniem wybranego przez siebie oświadczenia przeanalizował pismo pod kątem zysków i strat i świadomie wybrał to rozwiązanie, które było najkorzystniejsze z punktu widzenia jego interesów.

Przedmiotem ochrony czynu określonego w art. 270§1 kk jest publiczne zaufanie do dokumentów, a ściślej mówiąc do ich autentyczności i rzetelności, co stanowi podstawowy warunek pewności obrotu prawnego. Definicję dokumentu zawiera art. 115 § 14 kk. Dokumentem jest przedmiot lub zapisany nośnik informacji. Konstytutywną cechą wszystkich dokumentów jest to, że z każdym z nich jest związane określone prawo albo ze względu na zawartą w nim treść

stanowi on dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Znamiona czasownikowe przestępstwa określonego w § 1 art. 270 kk (zwanego fałszem materialnym dokumentu) wyrażono określeniami: "podrabia", "przerabia", "używa". **Podrabianiem** jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. "Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu (...) dokumentu wraz z podpisem, jak i podrobienie samego podpisu." Peiper, Komentarz, s. 395. Podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w **celu użycia go jako autentycznego**. Jest to zatem przestępstwo kierunkowe. A. Marek Komentarz do art. 270§1 kk Komentarz Lex 2010.

Przedmiotem ochrony czynu z art. 235 kk jest zarówno dobro wymiaru sprawiedliwości, jak i dobra indywidualne osób, przeciwko którym kierowane jest działanie sprawcy. Czynności sprawcze wymienione w art. 235 kk mogą polegać m.in. na: kierowaniu przeciwko określonej osobie ścigania o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, przez tworzenie fałszywych dowodów lub inne podstępne zabiegi. Przestępstwo to może być popełniane tylko w postaci działania. Sprawca ma na celu skierowanie przeciwko innej osobie ścigania o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, działać może osobiście lub pośrednio, przez osobę trzecią (zob. post. SN z 9.2.2010 r., II KK 198/09, OSNKW 2010, Nr 5, poz. 47). Przestępstwo to ma charakter formalny, gdyż do jego popełnienia wystarczy samo podjęcie czynności sprawczych. Nie należy do jego znamion skutek w postaci rzeczywistego „skierowania” ścigania przeciwko określonej osobie. (SPK T. 8 pod red. L. Gardocki 2013r., Kodeks karny Komentarz wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2015)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że K. F. (1) podpisując się imieniem i nazwiskiem swojego ojca na oświadczeniu o przyjęciu mandatu karnego, przesłanym mu przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego, dopuścił się podrobienia tego dokumentu. Chciał w ten sposób wywołać wrażenie, że pochodzi ono od L. F., który nie żył już niemal od roku. Następnie oskarżony przedłożył to oświadczenie w postępowaniu prowadzonym przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego, co nastąpiło poprzez przesłanie pocztą wypełnionego przez niego dokumentu. Jednocześnie K. F. (1) swoim zachowaniem chciał skierować przeciwko ojcu postępowanie o wykroczenie. Nie mogło być to działanie skuteczne, skoro L. F. nie żył już od dłuższego czasu, jednak jak wspomniano wyżej, skutek w postaci rzeczywistego skierowania postępowania przeciwko danej osobie nie musiał wystąpić, gdyż nie należy on do znamion przestępstwa stypizowanego w art. 235 kk. W świetle powyższego stwierdzić należy, że K. F. (1) dopuścił się swoim zachowaniem przestępstwa określonego z art. 235 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Wymierzając oskarżonemu K. F. (3) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości wynikający ze sposobu i okoliczności ich popełnienia, rodzaju i charakteru naruszonego dobra - jak również taki sam stopień jego zawinienia. Nadto Sąd miał na uwadze to, że sprawca jednym zachowaniem się naruszył więcej niż jedną prawnokarną normę sankcjonowaną, co jest z natury rzeczy okolicznością potęgującą stopień społecznej szkodliwości zachowania sprawcy. Za słuszne uznać należy stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z 3.11.2004 r. (V KK 1/03, Prok. i Pr. 2005, Nr 11, poz. 1), zgodnie z którym: "(...) w wypadku kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu, fakt ten z reguły wpływa na wyższy stopień społecznej szkodliwości czynu, przekładając się na wyższy stopień winy i możliwość wymierzenia surowszej sankcji karnej".

Sąd miał również na uwadze uprzednią karalność K. F. (1) (dane o karalności k. 37-38). Zauważyć jednocześnie należy, że uprzednie wielokrotne skazania, w tym również za przestępstwa z art. 286§1 kk, art. 270§1 kk i art. 297§1 kk nie wpłynęły na oskarżonego wychowawczo. K. F. (1) z dotychczasowych skazań nie wyciągnął praktycznie żadnych wniosków. W dalszym ciągu nie przestrzega porządku prawnego i obowiązujących norm prawnych, ewidentnie je lekceważąc. Nadto wskazać należy, że oskarżony kolejnego przestępstwa dopuścił się, korzystając z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, orzeczonego

postanowieniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 13.01.2016r., z okresem próby do dnia 13.01.2018r. (dane o karalności 38v)

Ze względu na sytuację życiową i majątkową oskarżonego, który utrzymuje się z prac dorywczych i jednocześnie na utrzymaniu ma bezrobotną konkubinę i troje małoletnich dzieci, Sąd uznał, że pokrycie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Wobec powyższego na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolniono K. F. (1) w całości od ich zapłaty.